



странка идеалистичког типа? И да ли је понашање првака ЛДП у духу вредности те странке или он изневерава њен идеализам?

ЛДП, колико год та партија причала о потреби да се мења труо систем, да се ухватимо у коштац са непотизмом и корупцијом или да је крајње време да се држава посвети потребама грађана, уместо што води некакву велику „националну политику“ – и није странка оптерећена идеализмом. Њен, наводни идеализам је само маркетиншки трик.

Под политичким идеализмом се, између осталог, подразумева „упорно и наивно, али чисто веровање у идеје које су оствариве или не, али су супротне реалности“. А реалност се у тој дефиницији схвата као синоним са реално-политичко становиште, према коме је нормално да политичари поступају као менаџери и предузетници у бизнису тј. да се прилагођавају околностима са циљем да извуку што већу корист за себе и своје партије.

Ако судимо по делима, ЛДП очито не спада у идеалистичко братство. Та партија идеалистички прича, али реалистички ради. Прилагођава се спољним и унутрашњим околностима како би њени лидери што више профитирали. Довољно је да се само сетите шта су говорили ЛДП-овци пре избора о расписивању конкурса, довођењу стручних кадрова у јавна предузећа, демонополизацији, борби против криминала и непринципијелним коалицијама, и с друге стране, како су поступили чим су дошли у прилику да, посредно или непосредно, постану део владајућих коалиција у општинама и градовима Србије.

Пошто се иза идеалистичке љуштуре ЛДП-а крије крајње реал-политички садржај, хедонистички стил живота њеног лидера, нешто је сасвим природно. А што се фанатизма тиче – под којим се подразумева заслепљености извесним убеђењима и спремност да се у прилог њима ради, било којим средствима и по било коју цену – он неретко постоји и без стварних идеала. Фанатизам не треба мешати са идеализмом, односно због њега помишљати да су вође ЛДП идеалисти!

Људи могу да буду убеђени да им припада све што пожелеле и да ради тога, отворено или под велом неких лажних идеала, поступају фанатично. У том контексту, понекад постану и политичари, и спремни су да раде било шта, па и да делују против интереса своје земље, како би дошли на власт. Јер, како је лепо написао Борис Лазић: „Ако неко краде он је лопов и прети му затвор, али ако неко краде као политичар на власти, може

## Хедонизам лажног идеалисте

Пише: Драгомир Анђелковић  
четвртак, 19 март 2009 14:31

---

ту крађу озаконити.“